

bidrager han ikke til at højne Ministeriet, men snarere til i den almindelige Bevidsthed at drage Ministeriet yderligere nedad.

Jeg vender Opmærksomheden til den højtærede Finansminister. Den højtærede Finansminister stod i lang Tid saaledes blandt vore Politikere, at han nød megen personlig Tillid, ikke blot blandt Meningsfæller, men langt udenfor Meningsfællernes Kreds. Jeg tror, at for de allerfleste udenfor Meningsfællernes snævre Kreds, der tidligere saa med saa stor Tillid paa den højtærede Finansminister, har det været en stor Skuffelse at se hele den Holdning, han har indtaget i den Tid, som ligger mellem hans Overtagelse af Stillingen som Toldlovens Ordfører og nu. Jeg skal ikke vende mig til de enkelte Faser i den Udvikling, som den højtærede Finansminister i Mellemtiden har gennemgaaet. Jeg tror, at det er Tinget i frisk Minde, hvor bugtede hans Veje have været, hvor krum hans Ryg har været i disse sidste Maaneder. Den 12. Februar, da han havde talt herinde, stod der Glans om hans Navn, en Glans, som skabte Respekt ogsaa mellem dem, som var Modstandere. Fra overmaade mange lød det: Her er dog endelig en Mand, der siger sin Mening rent ud, som staar ved den fuldt og fast, som sejrer paa denne Anskuelse eller falder paa denne Anskuelse. Jeg for mit Vedkommende har det Indtryk, at der vil ikke være saa forfærdelig mange Mennesker i Danmark, som nu ere villige til at gentage den Hyldest overfor den højtærede Finansminister, som de ydede ham den 12. Februar og i Dagene nærmest derefter.

Og saa er der endelig sidst, men ikke mindst den højtærede Forsvarsminister. Jeg skal ikke her indlade mig paa nogen Bedømmelse af den højtærede Forsvarsministers politiske Karakter. Dertil vil der utvivlsomt blive rig Lejlighed, naar nu inden ret lang Tid Alberti-Forhørene foreligge for Tinget, og Forhandlingen om Rigsretssagen kommer til at foregaa. I dette Øjeblik skal jeg blot pege paa den uomtvistelige Kendsgerning, at den højtærede Forsvarsministers Udnævnelse er bleven opfattet som en stærk Udfordring i meget store Dele, i ganske overordentlig store Dele af Befolkningen, paa den Kendsgerning, at for et Flertal af den danske Befolknings Bevidsthed staar i dette Øjeblik den højtærede Forsvarsminister som en Mand, hvis Ord ikke staa til Troende, og som af personlige Magthensyn sætter alle Hensyn til Side.

Derfor er det en farlig Sammensætning, dette Ministerium har faaet; det er en Sammensætning, som forøger Ringeagten for Ministeriet, og fra Ministeriet breder Ringeagten sig ogsaa til den Rigsdag, som muliggør dette Ministerium. Og efter min Overbevisning vil denne Mistillid og denne Ringeagt naa sit Højdepunkt og stige til helt overvældende Styrke, hvis man nu gennemfører dette Forlig uden først at have ladet Vælgerne tale. Men paa et saadant Mistillidsforhold kan et Lands politiske Liv ikke i Længden bygge. Vi ere alle, jeg kunde næsten fristes til at sige ganske i samme Grad, interesserede i, at der skabes en helt anden Art af Tryghedsfølelse mellem Repræsentanterne og deres Vælgere, den Befolkning, som staar bagved dem. Jeg ved nok, at de Herrer, der sidde inde med Flertallet nu, ere i Stand til at vende det døde Øre til de Raab, som lyde op imod dem fra den danske Befolkning. Jeg ved, at de Herrer ere i Stand til at sidde som Ministerium, saa længe der er en Stemmes Flertal for dem i dette Ting, og til at gennemføre deres Love, saa længe de kunne skrabe sammen fra alle mulige forskellige Steder en Stemmes Flertal for dem i hvert af Tingene. Men jeg tror, det vilde være klogt af de Herrer, om de slap Magtens Tøjler, før de havde bragt deres Anseelse i Befolkningen alt for langt ned. Jeg tror, at hvis de ikke gøre dette, vil der paa kommende Valgdage komme til at foregaa en Forvandling af dette Ting, i Sammenligning med hvilken den Forvandling, som fandt Sted den 25. Maj, var af beskedent Omfang.

Jeg kan derfor ikke forstaa andet, end at det er i de Herrerens egen Interesse, at de slutte dem til Forslaget om en Folkeafstemning. Hvis de Herrer have Tillid til, at der er et Flertal i Befolkningen for dette Forslag om Militærvæsenet, som de nu gennemføre, ja, saa vil det jo være det naturligste, der overhovedet kunde tænkes, at de undersøgte dette ved en Folkeafstemning. En saadan Folkeafstemning vilde jo give de Herrer fast Grund under Fødderne, dække dem mod de Bebrejdelser for Løftebrud, som ellers ville lyde op imod dem fra vor Side, fra Vælgernes Side. Det klogeste, de Herrer kunde gøre, var at sige: Vi for vor Del slutte dette Forlig, vi se ingen anden Udvej ud af Uføret; men vi spørge Befolkningen: Vilde I godkende det, eller vilde I ikke godkende det? Og hvis I ikke godkende det, træde vi tilbage, og